

УКРАЇНЬСЬКА ГЕЛЬСІНЬСЬКА
СПІЛКА З ПРАВ ЛЮДИНИ

УСПІШНІ ІСТОРІЇ

ГРОМАДСЬКИХ
ПРИЙМАЛЕНЬ УГСПЛ

Це видання підготовлене в рамках проекту з інституційної розбудови Української Гельсінської спілки з прав людини за фінансової підтримки Посольства Швеції в Україні.

Погляди та інтерпретації, представлені у цій публікації, не обов'язково відображають погляди Посольства Швеції в Україні або Уряду Швеції. Відповідальність за вміст публікації несуть виключно автори та УГСПЛ.

This publication is prepared in the framework of the institutional development project of the Ukrainian Helsinki Human Rights Union under the financial support of the Embassy of Sweden in Ukraine.

Opinions, conclusions and recommendations presented in this publication do not necessarily reflect the views of the Embassy of Sweden in Ukraine or the Swedish Government. The contents are the responsibility of the authors and UHHRU.

УСПІШНІ ІСТОРІЇ ГРОМАДСЬКИХ ПРИЙМАЛЕНЬ УГСПЛ

ЗМІСТ

Українська Гельсінська спілка з прав людини (УГСПЛ) – найбільша асоціація правозахисних організацій України	07
Мережа громадських приймалень УГСПЛ	08
Бійці АТО розірвали контракти з військовою частиною, які було укладено зі значними порушеннями	09
Херсонська громада домоглася знесення незаконно побудованої заправки	11
Жінка, яка народила в Криму, змогла зареєструвати дитину в Україні	13
Пенсіонерка не побоялася вступити в суперечку з Пенсійним Фондом України, щоб домогтися перерахунку пенсії	15
Отримати виплати на неповнолітніх дітей, що мають статус ВПО, за довіреністю реально	17
Чорнобильці, яких незаконно позбавили відповідного статусу, захистили свої права	19
Літня жінка відстояла свою земельну ділянку у суперечці з недобросовісним сусідом	20
Чоловік “переміг” Приватбанк, який вимагав від нього сплатити недійсний кредитний борг у 100 тисяч гривень	22
Український емігрант відсудив у рідної держави своє законне право на пенсію	24
Власниця квартири примусила ЖЕК відремонтувати дах	25
Жінка відстояла право на пенсію за вислугу років, в якій їй незаконно відмовляв Пенсійний Фонд Києва	27
Працівник поновився на роботі, з якої його незаконно звільнили	28
Помилка у паспорті не стала перешкодою для отримання компенсаційних виплат	29
Чоловік захистився від незаконних дій міліції	31
Підприємець із зони АТО зміг розірвати трудові договори	32
Вагітна жінка захистила своє право на працю перед непорядним роботодавцем	35
Чоловік, засуджений за злочин, якого він не скоював, достроково вийшов на свободу	36
Жінка отримала виплати при звільненні, в яких їй відмовляв роботодавець	38
Чоловік відстояв своє право на отримання пенсії за віком на пільгових умовах	39

Українська Гельсінська спілка з прав людини (УГСПЛ) – найбільша асоціація правозахисних організацій України. Спілка об'єднує 29 правозахисних недержавних організацій. Метою діяльності УГСПЛ є захист прав людини.

УГСПЛ вважає себе частиною гельсінського руху і продовжувачем традицій та діяльності Української Гельсінської групи сприяння виконанню Гельсінських угод – УГГ.

1 серпня 1975 року уряди 35 держав Європи і Північної Америки, у тому числі і уряд СРСР, підписали Гельсінські угоди, що були покликані закріпити нові відносини в Європі, забезпечити виконання у кожній з них високих принципів демократії та прав людини. Розуміючи, що за умов Радянської України це практично неможливо, 10 листопада 1976 р. група правозахисників об'єдналася для сприяння виконанню Гельсінських угод. УГГ була створена у складі: Олесь Бердник – письменник-фантаст, Петро Григоренко (він став представником групи у Москві), Левко Лук'яненко, Оксана Мешко, Ніна Строката, Іван Кандиба, Олексій Тихий, Микола Руденко (керівник Групи), Мирослав Маринович, Микола Матусевич.

Українська Гельсінська спілка з прав людини надає безоплатну правову допомогу через мережу громадських приймалень. На даний момент в Україні працює 31 приймалень у 24-ох областях.

Їх робота здійснюється за фінансової підтримки Уряду Швеції, через Шведське агентство міжнародного розвитку (SIDA), Уряду Канади через Міністерство міжнародних справ Канади (Global Affairs Canada) в рамках програми «Права людини понад усе» (Human Rights First) та Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) в рамках програми «Права людини в дії» (Human Rights in Action).

Мережа громадських приймалень УГСПЛ

Громадські приймальні УГСПЛ – унікальна мережа організацій, діяльність яких спрямована на допомогу людям у захисті їхніх прав та досягненні позитивних змін у сфері прав людини в країні.

Громадські приймальні здійснюють:

1. Надання безоплатної правової допомоги (як консультацій, так і представництво в судах), особливо у ситуаціях, які стосуються порушень прав людини.
2. Проведення інформаційно-просвітницьких заходів для підвищення рівня правових знань та правової культури населення.
3. Сприяють здійсненню позитивних змін у сфері прав людини – як на локальному, так і на всеукраїнському рівнях, зокрема через пошук та ведення стратегічних справ.

Громадські приймальні УГСПЛ часто є центрами прав людини в регіоні, де вони функціонують і відіграють важливу роль у діяльності місцевої громади.

Приймальні працюють за єдиними стандартами діяльності щодо обліку звернень і консультацій, порядку та процедур діяльності, а також мають стандарти якості надання правової допомоги.

Бійці АТО розірвали контракти з військовою частиною, які було укладено зі значними порушеннями

У 2014 році частину бійців через бюрократичні процедури не встигли оформити в рамках другої хвилі мобілізації. Оскільки третя хвиля ще не розпочалася, то у Рівненському військкоматі не придумали нічого кращого, як запевнити хлопців, що єдиний спосіб приступити до служби – це укласти контракт про проходження військової служби. А щоб не виникло заперечень – запевнили, що служити їм доведеться всього 1 місяць – адже саме такий строк зазначено у контракті. Проте хлопці провели у зоні АТО півтора року, оскільки керівництво військової частини відмовляло у демобілізації.

Від імені одного з військовослужбовців координатор та юрист громадської приймальні Марія Цип'ячук підготувала та подала адміністративний позов до суду. Суд став на бік бійця АТО, встановивши неправомірність бездіяльності військової частини щодо невирішення питання про звільнення військовослужбовця з військової служби. Українським законодавством встановлено чіткий порядок внесення змін до контракту – будь-які зміни повинні відбуватися за письмовою згодою сторін, а продовження контракту повинне оформлятися відповідним наказом командира військової частини, у якій проходить службу військовослужбовець. Жодних подібних дій з боку військової частини, яка була відповідачем у справі, здійснено не було. Суд зобов'язав військову частину припинити (розірвати) контракт про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України.

До слова, питання розірвання контракту про проходження військової служби дуже гостро постало в Україні після того, як у липні 2014 року до Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу" було внесено зміни. Цими змінами було встановлено, що дія контрактів про проходження громадянами України військової служби продовжується до закінчення особливого періоду або до оголошення демобілізації (підпункт 2 п. 9 ст. 23 Закону).

“Такі оновлені норми відразу викликали дискусії серед юристів – розповідає юрист приймальні Марія Цип’яшук – При цьому суди одно-значно ставали на сторону Міністерства Оборони України і відмовлялися у розірванні контрактів, дія яких скінчилася. У нашому випадку ситуація дещо інша – адже військкомат уклав контракт тривалістю в один місяць. Такий строк не передбачений чинним законодавством і суперечить іншим пунктам контракту. Власне, через це ми вирішили піти шляхом визнання контракту недійсним через введення військовослужбовців в оману (їх запевняли, що через місяць дія контракту буде закінчена) та через недотримання істотних умов при його укладенні. Судовий розгляд був досить тривалим, адже представники військової частини жодного разу не з’явилися у судових засіданнях. Разом з тим, ми розуміємо, що це пов’язано не з тим, що військова частина з неповагою ставиться до суду – а, швидше, із відсутністю кваліфікованих кадрів у цій частині та напруженою ситуацією на передовій”.

Юристами приймальні також було подано позови від імені інших військових, які опинилися у подібній ситуації, та направлено спеціальне подання на ім’я командира військової частини. Суд задовольнив позови інших шістьох військовослужбовців, і хлопців звільнили.

Особливо важливим у цій справі стало останнє рішення суду, який об’єднав шість проваджень в одне. Прикметно, що суд під час розгляду справи висловив та обґрунтував дуже сміливу позицію щодо визначення тривалості “особливого періоду”, прийшовши до висновку, що особливий період діє виключно протягом періоду мобілізації – тобто фактично триває 45 днів від вступу в законну дію кожного наступного Указу Президента України “Про часткову мобілізацію”.

“Якщо в подальшому суди приймуть за основу таку позицію, то вона кардинально змінить умови проходження військовослужбовцями військової служби, адже дуже багато таких умов у військових підрозділах прив’язують саме до дії “особливого періоду” і чимало ущемлень та порушень прав військовослужбовців – починаючи з неправомірного продовження контрактів, завершуючи правом на відпустки чи інші види відпочинку, матеріально-технічне забезпечення, інші соціальні права військових – виправдовують тим, що діє “особливий період” – підсумовує юрист Марія Цип’яшук.

Херсонська громада домоглася знесення незаконно побудованої заправки

Першими, хто забили тривогу, були місцеві жителі, які помітили, що на березі річки Вільчинеї розпочалося незаконне будівництво автозаправки. Спершу все виглядало, як будівництво стоянки для автівок. Але з кожним днем “автостоянка” набирала все виразніших рис заправки, розвіявши усякі сумніви – спершу з’явився туалет, через кілька днів – сам комплекс, поруч – табло з розцінками на паливо, загорілись ліхтарі.

Звернувши увагу на скарги мешканців міста, юристи Херсонської громадської приймальні УГСПЛ разом з журналістами місцевої газети “Вгору” почали діяльність, спрямовану на захист екологічних прав херсонської громади та зробили усе можливе, щоб зупинити будівництво автозаправки.

У результаті з’ясували таку інформацію: дійсно, ще кілька років тому земельну ділянку, де було розпочато незаконне будівництво автозаправки, було виділено місцевою владою акціонерному товариству “Херсонгазсервіс”, але під стоянку машин. Кілька разів на сесіях міської ради дію дозвільних документів на стоянку було подовжено. Цю інформацію підтвердив і радник мера міста Херсон Станіслав Трошин, який зазначив, що територію було виділено під облаштування автостоянки.

До слова, в Україні накладено мораторій на будівництво автозаправних станцій через небезпеку, яку вони становлять. Проте нафтотрейдери знайшли шляхи, як обійти заборону. Землю просять під інше будівництво, наприклад, кафе, стоянку чи оздоровчого комплексу, щоб потім репрофілювати ділянку на автозаправку.

“Щоб отримати дозвіл на будівництво АЗС, підприємець має погодити місце розташування заправки з територіальними органами Міністерства екології і природних ресурсів (проектна документація має містити розділ оцінки впливу АЗС на навколишнє середовище) з органами МВД, узгоджувати місце розміщення об’єкту з місцевим самоуправлінням і лише тоді починати будівництво. Якщо цього не сталось, а будівництво почалось, то інспекція державного архітектурно-будівельного

контролю зобов'язана відреагувати на порушення законодавства” – розтлумачує юрист громадської приймальні Олена Старюк.

Юристами та журналістами були складені та направлені інформаційні запити до Управління архітектурно-будівельної інспекції в Херсонській області та Управління міськбудівництва і архітектури Херсонської міської ради. Питання було простим: як вийшло так, що біля річки та житлових будинків замість стоянки з'явилась АЗС? Та що робиться інспекцією і профільним управлінням щодо цієї забудови?

Євген Ножко, заступник директора Управління міськбудівництва і архітектури Херсонської міської ради відповів, що міськвиконкомом земля під будівництво заправки не виділялась. Проте зупинка будівництва та знесення незаконного об'єкту – це компетенція архітектурно-будівельної інспекції, яка міській раді не підпорядковується. У свою чергу заступник начальника Управління державної архітектурно-будівельної інспекції в Херсонській області, начальник інспекційного відділу у місті Херсоні Олександр Руснак прокоментував ситуацію так: дозвільні документи Управлінням на будівництво заправки “Херсонгазсервісу” не видавались. Однак щоб контролюючий орган провів перевірку діяльності цього акціонерного товариства та вжив заходів, пан Русняк пропонує спершу надати “обґрунтоване звернення з приводу порушення “Херсонгазсервісом” законних прав при виконанні будівельних робіт”.

“Приписи інспекції обов'язкові до виконання. І якщо її співробітники повідомляють про порушення законодавства, то і місцева влада, і правоохоронці, і прокуратура також зобов'язані відреагувати та спільно вжити заходів, щоб не допустити незаконного будівництва та покарати винних. Самого факту, що про цю ситуацію написали у пресі та сама інспекція не давала дозвільні документи на будівництво АЗС, у повній мірі достатньо для перевірки і вжиття передбачених законодавством заходів. Щодо управління міськбудівництва і архітектури Херсонської міської ради, то чиновники лукавлять, пояснюючи свою бездіяльність тим, що інспекція їм не підпорядкована. Міськвиконком може самостійно, не чекаючи на заяви місцевих жителів та публікацій у пресі, ініціювати спільну позапланову перевірку” – розповідає юрист Олена Старюк.

Врешті-решт журналісти та правозахисники домоглися того, щоб

Комісія виїхала на місце спорудження заправки, офіційно підтвердивши той факт, що заправка все ж таки існує і її споруджено незаконно! А вже за кілька днів на місці незаконно спорудженої АЗС зникли резервуар, приміщення для персоналу, ліхтарі, табло, залишився лише туалет... Все облаштування та інші споруди терміново було демонтовано та вивезено. Так, спільними зусиллями юристи, журналісти та активні громадянами домоглися знесення незаконно побудованої АЗС на березі річки.

Жінка, яка народила в Криму, змогла зареєструвати дитину в Україні

Правозахисникам довелось добряче попрацювати, перш ніж Апеляційний суд Львівської області ухвалив рішення щодо реєстрації дитини у Львові, яка народилась в окупованому Криму, та видачі матері свідоцтва про народження дитини українського зразка.

Коли почалися бойові дії в Горлівці (Донецька область), Юлія з сім'єю прийняла рішення покинути небезпечну зону та пожити якийсь час у кримських родичів. Тим паче сім'я очікувала на поповнення. Після народження дочки пані Юлія з дітьми вирішила переїхати до Львова та облаштувати своє подальше життя тут. Постало питання реєстрації дитини в Україні. При народженні дівчинці видали свідоцтво, зареєстроване у АР Крим органами окупаційної влади Російської Федерації на півострові.

Щоб отримати всі необхідні документи на дочку, жінка звернулась до Галицького районного суду міста Львова із заявою про встановлення юридичного факту народження – як того вимагає чинне законодавство. Суд розглянув заяву, але відмовив матері у перереєстрації дитини, посилаючись на те, що начебто немає документів, які б засвідчували народження дівчинки – Україна не визнає свідоцтва, виданого при народженні дитини на окупованій території. Найабсурднішим в цій ситуації виявилось рішення суду, відповідно до яко-

го, пані Юлія, щоб довести той факт, що вона дійсно є матір'ю дівчинки, повинна була провести аналіз ДНК.

Юристи Львівської приймальні не погодились з рішенням Галицького районного суду м. Львова, вбачаючи у ньому пряме порушення права жінки на повагу до приватного і сімейного життя, права на ім'я та соціальний захист, а також гарантій з боку держави щодо забезпечення прав внутрішньо переміщених осіб в результаті окупації території України, і подали апеляційну скаргу. Аргументи та докази, які навели правозахисники, що свідоцтво про народження дитини може бути видано Україною без аналізу ДНК на підставі іншої наявної у заявниці документації, виявилися для Апеляційного суду Львівської області переконливими. Як результат – суд задовольнив апеляційну скаргу та ухвалив рішення про встановлення факту народження дитини.

На думку юристів приймальні, проблеми, з якими стикаються мешканці окупованих територій та внутрішньо переміщені особи щодо питань засвідчення народження або смерті, потребують системного вирішення. Оскільки проблема не в самій процедурі перереєстрації, а у тому, що ті вимоги, які формально можуть висувати українські суди при розгляді таких справ, практично неможливо виконати. Звичайні люди потрапляють у пастку. Зміни до Цивільно-процесуального кодексу України щодо врегулювання питань засвідчення народження або смерті на окупованих територіях України у реальному житті не вирішують проблему, з якою стикаються мешканці окупованих територій та внутрішньо переміщені особи.

“Подібні питання, як у пані Юлії, мають вирішуватись не через суд, як є це зараз, а адміністративним шляхом. На сьогодні існує величезна потреба у тому, щоб розробити та прописати адміністративну процедуру, яка б дозволяла без зайвого клопоту перереєструвати Україною документи, видані російськими окупаційними органами влади. Поки що людина залишається на одинці зі своїми проблемами, які виникли не з її вини. Не людина винна, що їй видали “неправильні документи”, а держава – яка не може забезпечити відповідними свідоцтвами своїх громадян у ситуації конфлікту з країною-агресором” – розповідає Олег Ільницький, юрист Львівської громадської приймальні УГСПЛ.

Після рішення Апеляційного суду на користь пані Юлії, юристи приймальні працювали над тим, щоб допомогти жінці відстояти її право на виплату допомоги по народженню дитини, оскільки через проблеми, які виникли з перереєстрацією дитини, збіг 12-місячний строк, передбачений законом для оформлення відповідної допомоги. Завдяки зусиллям юристів приймальні, Галицький районний суд м. Львова зобов'язав Галицький відділ соціального захисту Управління соціального захисту Львівської міської ради призначити та виплатити допомогу пані Юлії. Зважаючи на це, орган соцзахисту навіть відмовилося подавати апеляційну скаргу, так що рішення суду набуло законної сили і допомогу було виплачено!

Пенсіонерка не побоялася вступити в суперечку з Пенсійним Фондом України, щоб домогтися перерахунку пенсії

Три роки поспіль Пенсійний Фонд Львова вимагав у пані Тетяни довідку усталеної форми № 122, яку жінка, старанно обігавши всіх чиновників, так і не змогла ніде отримати. Це і не дивно, бо як довели юристи Львівської приймальні – Пенсійний Фонд вимагав цю довідку незаконно!

На перерахунок пенсії пані Тетяна отримала право після смерті чоловіка та набуття статусу інваліда III групи. Її чоловік був військовозобов'язаним та отримав інвалідність I групи, що спричинила робота, яку він виконував під час ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Жінка звернулася до Пенсійного Фонду у місті Львові, щоб той перерахував їй пенсію та призначив, відповідно до спеціальних обрахунків, більший розмір щомісячних виплат. Пенсійний Фонд обіцяв зробити перерахунок пенсії лише за умови, якщо жінка надасть довідку усталеної форми – № 122 (затвердженої постановою Державного Комітету СРСР по праці та соціальних питаннях від 09.03.1988 р.). Ця довідка фіксує інформацію про роботу та зарплату в зоні відчуження та середній заробіток за місцем праці.

Та пані Тетяна протягом трьох років ходінь по кабінетах в жодній установі не змогла отримати злочасну довідку. Коли жінка зрозуміла, що ходити колами бюрократичного пекла можна безкінечно, звернулась по допомогу до юристів Львівської громадської приймальні.

Юристи приймальні, спільно з керівником ЛОО "Союз Чорнобиль України" Всеволодом Смеречинським, детально розібралися в ситуації і знайшли тонкощі в українському законодавстві, які і стали підставою маніпуляції зі сторони Пенсійного Фонду. Хитрість в тому, що подання довідки № 122 є обов'язковим лише для цивільних осіб. А чоловік пані Тетяни був військовозобов'язаним, якого мобілізували на спеціальні збори. З'ясувався і ще один абсурдний факт – надати довідку усталеного зразка фізично виявилось не можливим, бо на момент аварії на ЧАЕС не було нормувальників, які б зазначали час виконання робіт, не було приладів, які б фіксували рівні радіації. Не можливим також виявилось на такій довідці отримати підпис головного бухгалтера військової частини, бо таких посад в частинах не було.

Юристка приймальні Ніна Хома допомогла пані Тетяні написати позовну заяву, після чого та звернулась до Шевченківського районного суду і виграла справу. Прикметно, що суд розглянув цю справу по суті в досить короткі строки (всього за 2 засідання) і виніс рішення на користь пані Тетяни. Та Пенсійний Фонд не захотів визнавати свою неправоту і подав апеляцію на постанову суду першої інстанції. Львівський апеляційний адміністративний суд також визнав правоту пані Тетяни, суворо прокоментувавши дії Управління Пенсійного Фонду, яке на судді представляла сама очільниця. і залишив в силі рішення Шевченківського районного суду, зобов'язавши Пенсійний Фонд провести перерахунок пенсії вдові чорнобильця. Апеляційний суд підтвердив, що злочасної довідки усталеної форми №122, яку пані Тетяна розшукувала поміж чиновників довгих три роки, таки не потрібно!

"Цією справою ми хочемо створити прецедент, який надасть можливість вплинути на протизаконну і непоодинокую практику Управлінь Пенсійного Фонду щодо вимог надавати довідку № 122 всім чорнобильцям і їх вдовам та дітям (окрім тих ліквідаторів, які йшли на ЧАЕС за цивільним наймом і для яких ця довідка розроблялась). Сподіваюсь, люди, які опинились в такій чи схожій ситуації, скористаються нашим досвідом та напрацюваннями" – підсумувала Ніна Хома, юрист громадської приймальні.

Отримати виплати на неповнолітніх дітей, що мають статус ВПО, за довіреністю реально

До Хмельницької громадської приймальні УГСПЛ звернулась літня жінка, онуці якої було відмовлено у призначенні та виплаті адресної допомоги, на яку вона має право за законом як внутрішньо переміщена особа. Причина відмови – грошові кошти від імені дитини мають право отримувати лише законні представники – батько або матір. Та бабуся дівчинки не захотіла миритися з такою ситуацією і почала шукати вихід.

Через військовий конфлікт на Сході України Валентина Петрівна змушена була покинути Донецьк, місто де вона проживала, та разом з неповнолітньою онукою шукати притулку на Хмельниччині. На жаль, батьки дівчинки через певні обставини, виїхати з Донецька не змогли.

Оговтавшись трохи від пережитого, пані Валентина разом з онукою розпочали облаштовувати своє життя на новому місці. Отримали офіційний статус внутрішньо-переміщених осіб, знайшли житло. Життя потроху почало налагоджуватись. Облаштовуючи свій побут, зіштовхнулись з проблемою – онуці Валентини Петрівни відмовили у призначенні та виплаті адресної допомоги, на яку вона має право за законом як внутрішньо переміщена особа. Причини відмови були бюрократично надуманими – держслужбовці посилалися на те, що грошові кошти від імені неповнолітньої дитини можуть отримувати лише її законні представники – тобто батько або матір, але ніяк не бабуся. Прикметно, що бабуся мала на руках усі документи, які б дозволили їй представляти інтереси онуки – мати дівчинки попіклувалася про це заздалегідь та перед від'їздом дитини оформила у нотаріуса на ім'я бабусі довіреність, щоб та могла, у разі необхідності, представляти інтереси дитини. Проте Хмельницьке Управління праці та соціального захисту населення не розцінило цей документ як достатню підставу для призначення виплат та відмовило жінці та її онуці. Дитина з моменту реєстрації як внутрішньо переміщена особа не отримала жодної виплати.

Шукаючи допомоги, Валентина Петрівна звернулась до юристів Хмельницької громадської приймальні. Тут жінці допомогли підготувати відповідне письмове звернення до Хмельницького Управління праці та соціального захисту населення.

“Відповідно до норм Сімейного кодексу України, баба і дід мають право на самозахист внуків та мають право звернутися за захистом прав та інтересів малолітніх онуків. Ми проаналізували цілий ряд документів, зокрема норми Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб», Цивільного та Сімейного кодексів та Порядку надання щомісячної адресної допомоги внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання <...> (Постанова Кабінету Міністрів України № 505). Та від імені бабусі дівчинки підготували відповідне письмове звернення на адресу Управління праці та соціального захисту населення Хмельницької міськради” – розповідає юрист приймальні Роман Рачок.

Реакція Управління праці та соціального захисту населення не забарилася. Справа навіть не дійшла до суду. Оскільки Управління, розглядаючи звернення Валентини Петрівни, від імені матері дівчинки видало нову довіреність, в якій чітко було зазначено, що бабуся дитини уповноважена представляти інтереси онуки та одержувати адресну допомогу за 505 постановою Кабінету Міністрів України, яка передбачає надання щомісячної адресної допомоги внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання, у тому числі на оплату житлово-комунальних послуг. Після чого виплати було розпочато, дівчинка почала регулярно отримувати щомісячні грошові кошти.

Чорнобильці, яких незаконно позбавили відповідного статусу, захистили свої права

Понад 70 мешканців Чернігівщини, що отримали інвалідність через аварію на ЧАЕС, місцева влада незаконно позбавила статусу чорнобильців. Більшість з них хворіють на рак щитоподібної залози.

Незважаючи на те, що з часу вибуху на Чорнобильській АЕС минуло 29 років, наслідки страшної катастрофи відчутні дотепер. Внаслідок аварії мешканці Чернігівської області отримали опромінення щитоподібної залози радіаційним йодом, що перевищували граничні рівні, встановлені МОЗ України, що згодом спричинило важкі онкологічні захворювання.

У 2010 році управлінням та департаментам, підпорядкованим Міністерству соціальної політики України, була надана вказівка – шукати спосіб економії коштів. Головне управління праці та соціального захисту населення Чернігівської облдержадміністрації не знайшло кращого способу економії – як позбавити людей, що постраждали через аварію на ЧАЕС, статусу чорнобильців та відповідних пільг. Саме з таким наполегливим проханням керівництво Департаменту соціального захисту населення звернулось до головних лікарів Чернігівського обласного центру радіаційного захисту та оздоровлення населення і Обласного центру медико-соціальної експертизи. Вони вимагали від лікарів замінити групи та причини інвалідності людям, що постраждали внаслідок аварії на ЧАЕС, на загальне захворювання. Керівники даних медичних комісій без огляду хворих та вивчення медичних справ, маючи конфлікт інтересів, погодилися на це.

“Ці обставини дали підстави Управлінню Пенсійного фонду України у Чернігівській області та підпорядкованим до нього структурам не виплачувати пенсії для даної категорії громадян в повному обсязі, а Головному управлінню праці та соціального захисту населення – відібрати пільги в цих чорнобильців. А згодом і незаконно вилучити у них посвідчення осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, категорії 1” – розповів Ігор Ушкевич, юрист громадської приймальні у Чернігові.

Така ситуація змусила людей звертатися до керівництва країни, галузевих міністрів та судів в пошуках справедливості. Міністерство охорони здоров'я України та різні судові інстанції визнали дії чернігівських обласних чиновників, які підпорядковані Міністерству соціальної політики України, незаконними. Їхній вердикт однозначний: хвороба та групи інвалідності громадян напряду пов'язані з аварією на ЧАЕС. Відтак люди мають законне право на пільги, передбачені ст. 20 Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи".

Завдяки десяткам рішень судів, спільним активним діям правозахисників та активістів, більшості з постраждалих чорнобильців відновили групи та пільги, частково повернули відповідні посвідчення. Щоб остаточно вирішити проблему, чорнобильці та правозахисники мають намір продовжувати відстоювати справедливість в усіх інстанціях, а також притягнути до відповідальності недбайливих чиновників, з вини яких ця ситуація виникла. Адже подібної колізії в таких масштабах не виникло ні в одній іншій області України, окрім Чернігівської.

Літня жінка відстояла свою земельну ділянку у суперечці з недобросовісним сусідом

Правозахисники допомогли літній жінці захистити її право на володіння земельною ділянкою, яку вона отримала у спадок від своєї матері. Непорядний сусід намагався через суд позбавити жінку спадку.

Марія Василівна ще в 1997 році отримала в дар від матері земельну ділянку розміром 0,25 га, що знаходиться в селі Пирогівці Хмельницького району Хмельницької області, для обслуговування власного житлового будинку. На підставі договору дарування жінка виготовила державний акт на право приватної власності на земельну ділянку. Проте ця ситуація не влаштувала сусіда Марії Іванівни, який був незадоволений тим, що з ним, як су-

міжним землевласником не погодили межі земельної ділянки та в державному акті його прізвище як суміжного землевласника було відсутнє. Обурений такою "несправедливістю" чоловік подав позов до суду проти своєї сусідки, щоб позбавити її права власності на землю. Хмельницький міськрайонний суд, не занурюючись у деталі, визнав сусіда правим та скасував державний акт на право приватної власності на земельну ділянку Марії Василівни.

Жінка звернулася по допомогу до Хмельницької громадської приймальні. Взнявшись за справу Марії Василівни, правозахисники виявили докази, на які, при розгляді справи, не звернув увагу Хмельницький міськрайонний суд.

Юрист Юрій Сергійчук, ознайомившись з рішенням суду першої інстанції та матеріалами справи, відразу помітив, що таке рішення суду є незаконним та підлягає скасуванню через не з'ясування судом обставин, що мають значення для справи та неправильне застосування норм матеріального права: "Обов'язковими передумовами для визнання недійсним Державного акта на право власності на землю є невідповідність останнього нормам чинного на той час законодавства та порушення ним прав та законних інтересів позивача. Суд першої інстанції не встановлював тієї обставини, що в ході виготовлення Марією Василівною Державного акта на право приватної власності на земельну ділянку ані межі земельної ділянки, ані її конфігурація не змінилися та залишилися такими, як і на момент отримання земельної ділянки в дарунок від матері. Це свідчить про те, що права позивача жодним чином не були порушені. Дана обставина залишилася поза увагою суду першої інстанції в ході з'ясування обставин справи".

Правозахисники подали апеляцію до апеляційного суду Хмельницької області та виграли справу. Апеляційний суд скасував рішення Хмельницького міськрайонного суду та відмовив чоловікові у його позові про скасування державного акта на право приватної власності на земельну ділянку його сусідки. Тим самим, апеляційний суд Хмельницької області захистив законне право на земельну ділянку Марії Василівни від зазіхань непорядного сусіда.

Чоловік “переміг” ПриватБанк, який вимагав від нього сплатити недійсний кредитний борг у 100 тисяч гривень

ПриватБанк намагався двічі стягнути оплату за кредитом та відповідні відсотки з людини, яка цей кредит не брала і жодних договорів з банком не уклала. Київська громадська приймальня добилася відклику судового позову щодо погашення заборгованості по неіснуючому кредиту.

Майже рік пішов на те, щоб громадянин України, киянин Павло Миколайович (ім'я змінено) за допомогою юристів приймальні відновив справедливість та відстояв свою правоту. Почалося все у 2006 році. На адресу пана Павла системно почали надходити листи та телефонні дзвінки від різних банків з вимогою сплатити заборгованість за буцімто укладеними ним кредитними договорами.

Напередодні невідомі викрали паспорт Павла Миколайовича, про що він відразу ж повідомив правоохоронні органи. Відповідно до його заяви було складено адмінпротокол. Як згодом встановило слідство, паспорт постраждалого вкрали зловмисники та, переклеївши фотокартку, оформили чимало кредитів на його ім'я в різних банках, зокрема і у ПАТ КБ ПриватБанк – у розмірі 7 тисяч 635 грн зі сплатою відсотків (25,08 % річних) на придбання побутової техніки. Згодом злочинців було затримано, Шевченківський районний суд Києва визнав їх винними. За вироком суду шахраїв було засуджено до ув'язнення, а також зобов'язано повернути позичені (вкрадені) у банку гроші без сплати відсотків. На засіданні суду був присутній і представник ПриватБанку. Здавалось би справедливість відновлено, і пан Павло може спати спокійно. Проте з цього моменту починається найцікавіше.

У 2014 році ця сама історія для киянина Павла Миколайовича повторилася з новою силою. Він знову отримав повідомлення від працівників ПриватБанку про те, що ніби винен банку гроші за кредитом, який було оформлено у 2006 році шахраями на його ім'я. Єдина

відмінність – цього разу працівникам банку було добре відомо, що кредитний договір укладав не пан Павло, а шахраї. До того ж, було нараховано відповідні відсотки, і сума, яку вимагалось сплатити за кредитом, за ці роки суттєво збільшилась – банк вимагав від Павла Миколайовича майже 105 тисяч гривень.

Щоб примусити пана Павла сплатити кредитний борг та відсотки, банк подає позов до Індустріального районного суду міста Дніпропетровська. На диво, суддя Зосименко С. Г. задовольняє позов ПриватБанку: за рішенням суду Павла Миколайовича визнано боржником, і він має сплатити банку відповідну “заборгованість”.

Адвокат приймальні Олег Левицький прокоментував дії банку так: *“Подаючи позов до суду, ПриватБанк зробив це зі значними порушеннями. По-перше, банк знав, що пан Павло не є боржником, оскільки договір з банком було укладено шахраями. По-друге, ПриватБанк звернувся з позовом до Дніпропетровського суду, тоді як відповідно до правил підсудності мав це зробити за місцем проживання відповідача або місцем укладення кредитної угоди, тобто звернутися до суду міста Києва. По-третє, строк позовної давності, відповідно до Цивільного кодексу України, складає три роки. Банк звернувся з позовом про стягнення сум заборгованості за кредитним договором лише у липні 2013 року, тобто більше ніж через сім років після виникнення у нього права вимоги”.*

Якщо за чинним законодавством України Дніпропетровський суд не мав права розглядати заяву ПриватБанку, тоді чим керувалася суддя Зосименко, приймаючи до розгляду цю справу і виносячи вирок на користь банку?

Іntenсивне листування з судом та судові засідання тривали майже рік. У весь цей час юристи Київської громадської приймальні допомагали постраждалому пану Павлу відновити справедливість. Під час останнього судового засідання ПриватБанк нарешті “здався”, попросивши Індустріальний суд залишити позовну заяву без розгляду.

Український емігрант відсудив у рідної держави своє законне право на пенсію

Чоловік емігрував у США ще у 1996 році. За тодішніх часів держава не милувала пенсіями людей, які хоч і трудилися на її благо десятки років, але на старість виїхали. Україна відмовляла у будь-яких соціальних гарантіях тим, хто подався за кордон.

Новий Закон “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування” від 2003 року фактично нічого не змінив: припиняється виплата пенсії на весь час проживання пенсіонера за кордоном, щоправда, із застереженнями: якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов’язковість якого надана Верховною Радою України. Зважаючи, що відповідних договорів немає з тими країнами, де найбільше наших емігрантів, скажімо, з США, Італією, Німеччиною, то пенсіонери залишалися, так би мовити, при своїх інтересах. Люди металися по різних державних і міждержавних інстанціях, але нічого не домоглися. Так тривало до 2009 року. Не витримавши шквалу судових позовів з тієї підстави, Верховний суд звернувся до Конституційного суду з поданням розглянути на предмет відповідності Конституції України згадані пенсійні норми. І у жовтні 2009-го положення, що забороняли виплату пенсій людям, які виїхали за кордон, були визнані неконституційними. “Виходячи із правової, соціальної природи пенсій право громадянина на одержання призначеної йому пенсії не може пов’язуватися з такою умовою, як постійне проживання в Україні; держава відповідно до конституційних принципів зобов’язана гарантувати це право незалежно від того, де проживає особа, якій призначена пенсія, – в Україні чи за її межами”, – констатував Конституційний суд.

Мешканець міста Чорткова, що на Тернопільщині, який виїхав у США, через що і втратив пенсію, звернувся до українського суду у 2013 році – з вимогою виплатити йому усі пенсійні суми, починаючи від жовтня 2009-го (з часу рішення Конституційного суду). До честі Чортківського райсуду, цей адміністративний позов до райуправління Пенсійного фонду було задоволено. Але з таким рішенням

не змирилися представники Пенсійного Фонду, оскарживши його. Львівський апеляційний адміністративний суд скасував постанову, нагадавши, що для подання адміністративних позовів діє піврічний строк позовної давності. Мовляв, позивач мав би подати позов упродовж півроку після жовтня 2009-го, а отже йому належать виплати лише з моменту звернення.

Чортківчанин-емігрант не скорився навіть тоді, коли Вищий адміністративний суд відмовив у відкритті провадження. За допомогою юристів громадської приймальні у Тернополі пенсіонер подав заяву до Верховного суду – у зв’язку з неоднаковим застосуванням норм матеріального і процесуального права при вирішенні аналогічних спорів. І наприкінці минулого року для чортківчанина прозвучали переможні фанфари: виплатити пенсію, починаючи з жовтня 2009-го року.

Ця судова епопея дає надію й іншим пенсіонерам, які на схилі літ опинилися за межами Батьківщини, домогтися пенсії з цього ж часового відліку – починаючи з жовтня 2009 року. Як-не-як проблема стосується дуже великої кількості людей – за приблизними підрахунками виїхали за межі країни щонайменше шість мільйонів, і безсумнівно, чимало серед них пенсіонерів. Ошуканську позицію держави до своїх закордонних пенсіонерів можна здолати у судовому порядку.

Власниця квартири примусила ЖЕК відремонтувати дах

Пані Тетяна, мешканка Херсона, проживає на останньому поверсі багатоповерхового будинку. Своім житлом жінка задоволена, єдине, що обурює, – це дах, який протікає. Навесні, через таючий сніг, ситуація загострилася. Жінка декілька разів телефонувала у ЖЕК з проханням розчистити та відремонтувати дах, щоб вода не потрапляла до її оселі. Проте ЖЕК відмовив у ремонті. Мовляв, напередодні слюсар все перевіряв, все працює. Якщо жінку щось не влаштовує, то нехай вона бере лопату, лізе на дах і розчищає сніг самостійно.

Тим часом інтенсивність протікання збільшилася, і вода стала загрожувати безпеці – загорілася проводка. Пані Тетяна зателефонувала до ЖЕКу, щоб викликати електрика. Однак ЖЕК відмовився прийняти заявку телефоном, тому жінка змушена була прийти туди особисто: *“Я приїхала та написала відразу дві заяви. Одну – з вимогою, щоб комісія склала акт про затоплення моєї оселі, у наслідок чого сталося коротке замикання. Іншу – з наполегливим проханням відремонтувати дах будинку”* – розповідає пані Тетяна.

Комісія все ж відвідала оселю жінки і навіть склала акт. Проте акт не відображав реальної картини. Жінка відмовилась його підписувати і попросила ЖЕК підготувати новий документ, який би фіксував усю шкоду, спричинену протіканням даху. Вимогу Тетяни знову було проігноровано: новий акт не було складено, а електрик так і не з'явився у її оселі. Жінка змушена була ремонтувати проводку за власний рахунок.

Оскільки першопричину усіх негараздів не було усунено (дах все ще протікає, відповідно – нове коротке замикання може статися у будь-який момент), пані Тетяна звернулась за допомогою до юристів громадської приймальні у Херсоні. Юрист приймальні Олена Старюк допомогла Тетяні підготувати та направити скарги до відповідних контролюючих служб. Паралельно, щоб зафіксувати “потоп” та збитки, спричинені ним, запросили комісію з Товариства захисту прав споживачів. Незалежні експерти все уважно перевірили і побачили все те, що не вдалося побачити працівникам ЖЕКу, яким мешканці будинку платять кожного місяця зарплату. Через деякий час, за скаргами жінки, почалися перевірки ЖЕКу – як з боку прокуратури, так і з боку Антимонопольного комітету. Комітет Уповноваженого з прав людини Верховної Ради України відкрив провадження за цією справою. Невитримавши такого тиску, ЖЕК таки “здався” і відрядив робочого, щоб той відремонтував дах. Робітник дах залатав, вирішивши проблему лише на певний час. Проте поточний ремонт даху ЖЕК пообіцяв зробити у наступному кварталі цього року.

Жінка відстояла право на пенсію за вислугу років, в якій їй незаконно відмовляв Пенсійний Фонд Києва

Юристи Київської приймальні допомогли жінці відстояти право на пенсію за вислугу років, в якій незаконно відмовляв Пенсійний Фонд Києва. Рішення суду було винесено на користь пенсіонерки.

Пані Марина (ім'я змінено) довгий час працювала медсестрою у реанімаційному відділенні лікарні, а згодом і психологом у кількох психіатричних та психоневрологічних закладах. Коли прийшов час виходити на пенсію, вирішила оформити документи на отримання пенсії за вислугу років – на що мала законне право. Відповідно до українського законодавства, трудовий стаж в психіатричних та лікарняних закладах має зараховуватись у подвійному розмірі. З відповідними документами жінка звернулась до Пенсійного Фонду в Шевченківському районі міста Києва. Однак отримала відмову, оскільки їй ніби не вистачає передбаченого законом спеціального трудового стажу, а посада “психолог” не входить до переліку посад, що надають право на призначення пенсії за вислугу років згідно відповідної Постанови Кабінету Міністрів України (від 04.11.1995 р., № 909).

Підставою для відмови стала неточність термінології – у трудовій книжці пані Марини записано, що вона працювала на посаді “психолога”, тоді як Пенсійний Фонд для зарахування стажу роботи у подвійному розмірі вимагає запис “лікар-психолог” чи “практичний психолог”. Проте ця “неточність” сталась не з вини жінки. У 2008 році, згідно з Наказом Міністерства охорони здоров'я України, назву посади “психолог” було замінено на “лікар-психолог” або “практичний психолог” (Наказ “Про внесення змін до наказу МОЗ України від 23.02.2000 №33”). Однак відповідні корективи не були зроблені роботодавцем у трудовій книжці пані Марини. Пенсійний Фонд, щоб розібратись в ситуації, у такі тонкощі не захотів занурюватись.

Шукаючи допомоги, жінка звернулась до Київської приймальні УГ-СПЛ. Юристам приймальні вдалося довести, що пані Марина на по-

саді психолога в лікарняних закладах виконувала посадові функції “практичного психолога” та отримувала оплату праці як медичний працівник – що і зафіксовано у трудовій книжці.

“За своїм характером робота пані Марини на посаді психолога в лікарняних закладах охорони здоров’я підпадає під перелік закладів та посад, які надають право на призначення пенсії за вислугою років. Крім того, відповідно до статті 60 Закону України “Про пенсійне забезпечення” робота в патолого-анатомічних і реанімаційних відділеннях, а також у психіатричних закладах охорони здоров’я зараховується до стажу роботи у подвійному розмірі. Відповідно, пані Марина має більше 25 років спеціального трудового стажу, а значить є всі підстави для отримання пенсії за вислугу років” – розповідає юрист приймальні Анна Ющенко.

Аргументи, наведені юристами приймальні, для Шевченківського районного суду міста Києва виявились переконливими. Суд задовольнив позов пані Марини, зобов’язавши Пенсійний Фонд України в місті Києві призначити пенсію за вислугу років.

Працівник поновився на роботі, з якої його незаконно звільнили

До Харківської громадської приймальні звернувся пан Валерій, головний державний інспектор одного з відділів митного посту “Куп’янськ” Харківської митниці Державної фіскальної служби. Чоловік працював тут з 1995 року та був відданий своїй професії. Проте пана Валерія звільнили – відповідно до вимог нового Закону про люстрацію. Звільнили через старий причеп.

Причиною звільнення стало те, що працівник митниці не вніс до декларації про доходи інформацію про старий причеп, що покритися іржею, який дістався йому у спадок від батька. Пану Валерію на думку не спало, що він має включити інформацію про старий причеп до декларації про свої доходи, оскільки останні 10 років цей транспорт виконував виключно декоративну функцію, простоюючи у дворі.

Проте чоловік не став миритися з рішенням керівництва митниці і вирішив відстоювати свої права, щоб поновитися на робочому місці. Отримавши запис про звільнення до трудової книжки, пан Валерій звернувся за допомогою до юристів Харківської приймальні.

Юрист приймальні Володимир Глущенко допоміг чоловікові скласти позовну заяву до суду про визнання дій керівництва митниці протиправними та про скасування наказу про його звільнення, поновлення на роботі, стягнення середньої заробітної платні за вимушений прогул.

Суд першої інстанції ухвалив рішення на користь пана Віталія – чоловіка рішенням суду поновили на посаді, яку він обіймав. Проте керівництво митного посту “Куп’янськ” Харківської митниці не поспішало виконувати рішення Харківського адміністративного суду і виявило бажання оскаржити рішення в Апеляційному суді. Однак правильно обрана юристом приймальні правова позиція дала свої результати. Суд другої інстанції, так само, як і Вищий адміністративний суд, ухвалили рішення суду першої інстанції. Пана Валерія було поновлено на роботі, він знову служить на Куп’янській митниці.

Помилка у паспорті не стала перешкодою для отримання компенсаційних виплат

Родичці померлого, військовослужбовця у минулому, відмовляли в компенсації витрат на церемонію поховання через помилку в паспорті покійного. З такою дивною ситуацією зіштовхнулася пані Олена (ім’я змінено), мешканка міста Рівного.

Згідно українського законодавства, питання виплати допомоги на поховання військовослужбовців-пенсіонерів регулюється Законом України “Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб”. Зокрема, згідно абзацу 4 статті 61 даного Закону, “...в разі смерті пенсіонера членам його сім’ї або особі, яка здійснила його поховання, виплачується для цього допомога в розмірі тримісячної пенсії, але не менше п’ятикратного розміру мінімальної заробітної плати”. Проте отрима-

ти ці кошти пані Олена (ім'я змінено) не змогла, бо прізвище, вписане у свідоцтво про смерть її родича, та прізвище, зазначене у його пенсійній справі – були різними. Цю помилку довгі роки ніхто не помічав, аж поки не дійшло діло до Управління Пенсійного Фонду України, де виявили неспівпадіння прізвищ, тому відмовили жінці у компенсації.

Досить швидко з'ясувалось, де саме трапилась помилка. Наприкінці 90-х років пану Котенку (прізвище змінено – ред.) було видано паспорт громадянина України. При видачі цього паспорта працівниками УМВС України було допущено помилку у написанні прізвища – одну літеру "О" було помилково замінено на літеру "А". Замість правильного "Котенко" записали "Катенко". Помилку відразу не помітили, що потягло за собою невірне зазначення прізвища у свідоцтві про смерть пана Котенка. А пенсійна справа була сформована за попереднім паспортом і, відповідно – в ній було зазначене правильне прізвище. Через розбіжність в одній літері у прізвищі покійного Управління Пенсійного Фонду України Рівного на прохання пані Олени відшкодувати їй фактичні витрати на організацію та проведення поховання померлого родича, надало відмову.

Щоб повернути кошти, витрачені на поховання, пані Олена звернулась за консультацією до громадської приймальні у Рівному. Юристи приймальні, провівши аналіз судової практики та норм чинного законодавства, склали заяву до суду про встановлення факту, що має юридичне значення. Важливо було встановити, що особа, на ім'я якої заведена пенсійна справа, і особа, котрій належав за життя паспорт громадянина України, виданий з опискою, є однією особою. За словами юристів приймальні, встановити особу є можливим за умови наявності інших документів, виданих до моменту отримання паспорта громадянина України з опискою. Такими документами у даному випадку стали атестат про освіту, свідоцтво про народження дочки, трудові книжки, заведені за різними місцями роботи. Приємно, що власні інтереси пані Олена представляла в суді самостійно і змогла довести справу до кінця.

Завдяки своїй наполегливості, цілеспрямованості та професійній допомозі юристів Рівненської громадської приймальні Української Гельсінської спілки з прав людини, пані Олена змогла добитися позитивного вирішення справи, а відповідно і відшкодування коштів, які було витрачено на поховання її близького родича.

Чоловік захистився від незаконних дій міліції

Жителя Ічнянського району Чернігівської області, пана Володимира, звинуватили у незаконній порубці дерев. До його житла увірвалася міліція і почала шукати деревину в особистих речах чоловіка та його сім'ї. Обшук був проведений у кімнатах, шухлядах, постільній і особистій білизні. Також було вчинено особистий обшук пана Володимира і конфісковано всі дрова з його подвір'я, вид деревини яких і діаметр не відповідали зазначеним в ухвалі слідчого судді. Крім того, багато вилученої деревини взагалі не було внесено до протоколу. Пан Володимир звернувся по допомогу до юристів громадської приймальні Чернігова.

Апеляційний суд Чернігівської області визнав порушення права пана Володимира на доступ до правосуддя та виніс Ухвалу про призначення нового розгляду у суді першої інстанції.

У цей же час до Прокуратури Чернігівської області було надіслано Заяву від пана Володимира, предметом якої стало повідомлення про вчинення кримінального правопорушення за ст. 365 Кримінального кодексу України, тобто перевищення влади або службових повноважень слідчим СВ Ічнянського РВ УМВС у Чернігівській області.

Оскільки слідчий своїми діями, відмінними від зазначених у Кримінально-процесуальному кодексі України, прийшов до пана Володимира додому з власними правилами проведення обшуку. Виявляється, його методами пошуку зниклої деревини є перегортання житла догори дригом та обшук у дитячої кімнати і спідньої білизни на тілі. І все це з надією знайти стовбури, які, начебто, мають відношення до кримінального провадження по незаконній порубці лісу. Окремого зауваження варте вилучення предметів і речей на власний розсуд.

На думку юристів Чернігівської громадської приймальні, такими діями слідчий не тільки порушив законні права пана Володимира, а й підірвав авторитет державної влади. Що ж до злочасної деревини, то на момент подання даної заяви дрова не були ні арештовані, ні повернуті їх власнику. З огляду на всі ці обставини, до заяви пана Во-

лодимира було включено прохання до прокуратури внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань, розпочати розслідування за фактом вчинення кримінального правопорушення за ст. 365 Кримінального кодексу України та вчинити передбачені законом дії щодо притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності.

Відповідь прокуратури, яка надійшла, викликала подив та іронію. У ній зазначалося, що із заяви не вбачається будь-яких дій, які б свідчили про вчинення злочину слідчим СВ Ічнянського РВ УМВС у Чернігівській області. Тобто "пошук дров у особистих речах" та вилучення з господарства, де мешкають малолітні діти, перед настанням холодів усіх дров, на думку прокуратури, є правомірними.

Далі було призначено новий розгляд справи щодо скарги на бездіяльність слідчого. На ньому слідчий суддя Головченко М. М. виніс Ухвалу про задоволення скарги пана Володимира та зобов'язав слідчого повернути тимчасово вилучене майно.

Таке відновлення прав людини відбулося завдяки юридичній підтримці юристів громадської приймальні Української Гельсінської спілки з прав людини, що діє при громадській організації "MART", та адвокатів, які надають безоплатну правову допомогу та співпрацюють з Регіональним центром з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Чернігівській області, а також з Ніжинським місцевим центром надання безоплатної вторинної правової допомоги.

Підприємець із зони АТО зміг розірвати трудові договори

Коли війна постукала у двері приватного підприємця Павла Олександровича (ім'я змінено), чоловік був змушений закрити свій бізнес та переїхати до столиці. Проте питання трудових відносин з найманими працівниками йому довелося вирішувати довго – недосконалість українського законодавства та бюрократія розтягнули цей процес майже на цілий рік.

Павло Олександрович, мешканець Луганщини, до початку АТО був підприємцем, мав невеличкий бізнес. Справи просувались непогано, він працевлаштував ще кількох чоловіків. Та з початком військових дій був вимушений закрити свій бізнес і фактично звільнити працівників. Хлопці, які працювали на нього, хоч і втратили роботу, проте вирішили не покидати рідну домівку і залишились на непідконтрольній Україні території. Свого часу, беручи людей на роботу, пан Павло, відповідно до статті 24-1 Кодексу законів про працю, зареєстрував трудові договори з найманими працівниками в Луганському міському центрі зайнятості. При закритті бізнесу чоловік мав зареєструвати розірвання цих договорів зі своїми працівниками у тому ж самому Центрі зайнятості, але зробити це виявилось неможливим через військові дії.

На жаль, такі випадки, як у Павла Олександровича, були непоодинокими. Представники районних центрів зайнятості, розуміючи, в яку пастку потрапили підприємці, намагалися вирішити це питання, але їх намагання розбивались об стіну байдужості вищестоящих органів. Надія змінити ситуацію з'явилась у січні 2015 року, коли набрав чинності Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування загальнообов'язкового державного соціального страхування та легалізації фонду оплати праці". І обов'язок приватних підприємців реєструвати трудові договори із найманими працівниками в державній службі зайнятості було скасовано. Та на ділі це не вплинуло суттєво на ситуацію – представники центрів зайнятості стверджували, що проведення реєстрації розірвання трудового договору є обов'язковим, бо зазначений нормативний акт не регламентує порядок реєстрації розірвання раніше укладених трудових договорів.

Павло Олександрович, шукаючи вихід, звернувся по допомогу до юристів приймальні Київської області, що спеціалізується на правах внутрішньо переміщених осіб. Євген Чекар'юв, юрист приймальні, підготував лист до Міністерства юстиції та Міністерства соціальної політики України із проханням пояснити, чи підлягає реєстрації розірвання трудового договору, а якщо підлягає – роз'яснити порядок реєстрації розірвання такого договору щодо підприємців, які прибули із зони АТО. Відповідь від чиновників не забарилася. У ній

пану Павлу пояснили, що він має можливість звільнити працівників на підставі ч. 2 п. 9 Порядку реєстрації трудового договору між працівником і фізичною особою, яка використовує найману працю, затвердженого наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 08.06.2001, № 260.

У відповідності до вимог цієї норми, зняття з реєстрації трудового договору у разі його розірвання за ініціативою фізичної особи за відсутності працівника проводиться у триденний строк, за умови подання фізичною особою: примірника трудового договору, заяви про зняття трудового договору з реєстрації із зазначенням дати звільнення з роботи працівника та підстав розірвання зазначеного договору, проведення розрахунку з працівником, копій документів, що підтверджують надсилання працівникові повідомлення про намір розірвати з ним трудовий договір. Якщо вручити поштове відправлення неможливо, подаються копії документів про неможливість вручення кореспонденції найманим працівникам.

“Ми отримали від колишніх найманих працівників розписки про відсутність претензій до пана Павла. Також ми отримали від Укрпошти письмову інформацію про відсутність можливості направлення кореспонденції на неконтрольовану територію. І направили до Голосіївського районного центру зайнятості Києва заяву про реєстрацію розірвання договору із найманими працівниками, додавши перераховані документи” – розповідає юрист приймальні Євген Чекарьов.

Центр зайнятості задовольнив заяву Павла Олександровича і зареєстрував розірвання трудових договорів. Прикметно, що після цього випадку вказаний механізм реєстрації розірвання трудових договорів із найманими працівниками, що перебувають на невідконтрольній території, почав діяти принаймні у центрах зайнятості міста Києва.

Вагітна жінка захистила своє право на працю перед непорядним роботодавцем

Роботодавець, дізнавшись, що співробітниця на третьому місяці вагітності, відмовляв їй у офіційному працевлаштуванні. Жінка не розгубилась і відстояла своє законне право на працю!

Відмова вагітним у офіційному працевлаштуванні або звільнення – одна з розповсюджених проблем. Зазвичай, жінки в таких ситуаціях губляться і замість того, щоб офіційно скажитися на непорядного роботодавця, жаліються родичам на кухні під час домашньої вечері. Проте відстояти свої законні права можливо лише тоді, коли справді їх відстоювати, а не перекладати відповідальність за свій добробут на долю, державу, злісного роботодавця або ще когось. Саме так зробила пані Катерина (ім'я змінено), якій роботодавець, відмовляв офіційно оформити трудовий договір. Таку відмову жінка отримала після того, коли повідомила керівництво про те, що перебуває на третьому місяці вагітності.

Після невтішної розмови з роботодавцем Катерина звернулась по допомогу до юристів Рівненської громадської приймальні.

“Чинне законодавство забороняє відмову у прийнятті на роботу вагітним жінкам з мотивів, пов'язаних з вагітністю. Недотримання цієї вимоги є грубим порушенням законодавства, яке може бути розцінене як застосування дискримінації по відношенню до працівника і бути підставою відповідальності, передбаченої законом України. Проблему пані Катерини вдалося вирішити дуже швидко – за допомогою надсилання рекомендованим листом скарги на ім'я роботодавця. Після чого роботодавець вибачився і офіційно працевлаштував вагітну” – розповідає юрист приймальні Марія Цип'ячук.

Чоловік, засуджений за злочин, якого він не скоював, достроково вийшов на свободу

Пан Ігор з неабиякою надією очікував, що Україна випустить його із-за ґратів, бо ж його, невинуватого, зробили винним у Росії, і Московський суд засудив до 7 років 11 місяців ув'язнення. Юристи Тернопільської громадської приймальні допомогли чоловікові вийти на свободу.

Доля цього 45-річного жителя с. Малої Луки Гусятинського району не може залишати байдужим. Ігор приїхав у Москву на заробітки у 2005 році. Працював на різних роботах – у ЖЕКу, на будівництві. Спочатку йому велося, але за останнім місцем праці не заплатили, перебивався тимчасовими заробітками, навіть розвантажував вагони. Житло винаймав у центрі російської столиці – розлучений чоловік на ім'я Андрій дав йому прихисток в однокімнатній квартирі. Трагедія сталася у листопаді 2009 року. Повернувшись з роботи, Ігор застав незамкнені двері, а господаря – на долівці. Подумав, що той нетверезий. За якусь хвилю прийшла теща і тут же пішла за дільничним. Ігор ще не знав, що Андрій мертвий. Він не втік, хоча мав таку можливість. *“Я й не знав, що сталося у квартирі, бо ж лишень повернувся з роботи. А тут дільничний викликав опергрупу – мене відразу забрали в міліцію. І слухати не хотіли, лише вимагали: «Вспоминай!». А що пригадувати?..”*

Міліцейські побої зробили свою чорну справу – наступного дня Ігор визнав вину. У російської міліції (тепер уже – поліції) методи вивчання зізнання нічим не оригінальні: скотч на рот, зв'язані руки, заслонені штори, міцні кулаки, важке взуття, генератор струму.

Ієрархія московських судів штампувала рішення: «винен», «винен», «винен», хоча у судових стінах Ігор вину не визнавав, захищався, як міг. Від призначеного державою адвоката мало користі – він бував на засіданнях лише зрідка. Ігор доказував, що не причетний до смерті потерпілого. Він вжахнувся, коли ознайомився з висновком судово-медичної експертизи – виявилось, Андрій помер від численних важких травм – хтось не просто його бив, а вбивав.

Пана Ігоря етапували у Вологодську область – у колонію суворого режиму.

Навесні 2011 року у колонії поширилася звістка: «хохли» можуть писати заяви про переведення в українські колонії. Чоловік відразу написав таку заяву. Він надіявся, що рідна держава допоможе йому довести невинність. Але дорога додому затягнулася на два з половиною роки. Лише на початку 2013 року Печерський райсуд Києва розглянув провадження за клопотанням Міністерства юстиції України в інтересах засудженого Ігоря Набинюка про приведення у відповідність із законодавством України вироку Тимірязівського районного суду Північного адміністративного округу Москви.

Печерський райсуд констатував: відповідно до положень ч.1 ст. 7 Кримінального кодексу України, громадяни України, які вчинили злочини за межами своєї держави, підлягають кримінальній відповідальності за цим кодексом. При цьому суд України не вправі ревізувати висновки суду іншої держави щодо встановлених ним фактичних обставин справи. Ухвала суду: вважати Ігоря Набинюка засудженим за ч.2 ст. 121 КК України на 7 років 11 місяців позбавлення волі. Строк відбуття покарання рахувати з 19.11.2009 року.

Законом від 22 вересня 1995 року Україна приєдналася до Конвенції про передачу засуджених осіб, укладену в Страсбурзі 21 березня 1983 року. Відповідно до цієї Конвенції, “особу, засуджену на території однієї Сторони, може бути передано на територію іншої Сторони, відповідно до положень цієї Конвенції, для відбування призначеного їй покарання”.

Те, чого прагнув Ігор: аби держава Україна переглянула російський вирок, на жаль, суперечить змісту Конвенції, статтю 13 якої передбачено: право вирішувати щодо будь-якого клопотання про перегляд судового рішення має тільки держава винесення вироку, тобто Росія. Відтак надії на звільнення Ігоря фактично не було. Але і журналісти, і громадська приймальня УГСПЛ у Тернополі, і сам засуджений зверталися до різних державних органів, аби привернути увагу до долі в'язня. Публічне вболівання за засудженого виявилось недаремним. Звільнили Набинюка у квітні 2015 року – достроково на два з половиною роки за рішенням Гусятинського райсуду. Зайве говорити, що він був щасливий.

Жінка отримала виплати при звільненні, в яких їй відмовляв роботодавець

До громадської приймальні у Хмельницькому звернулась пані Оксана (ім'я змінено), яку було звільнено з роботи і не виплачено заробітну плату, компенсацію за невикористану відпустку та моральну шкоду.

Конституцією України (ст. 43) передбачено, що кожен громадянин має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується. Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом.

Жінку звільнили за згодою сторін відповідно до п. 1 ст. 36 Кодексу законів про працю України. Проте чесно зароблені гроші роботодавець так і не виплатив. Пані Оксана звернулась по допомогу до юристів приймальні, щоб відновити справедливість.

“Право на своєчасне одержання винагороди за працю захищається законом. Відповідно до ст. 116 Кодексу законів про працю, при звільненні працівника виплата всіх сум, що належать йому від підприємства, установи, організації, провадиться в день звільнення. Якщо працівник в день звільнення не працював, то зазначені суми мають бути виплачені не пізніше наступного дня після пред'явлення звільненим працівником вимоги про розрахунок. Про нараховані суми, належні працівникові при звільненні, власник або уповноважений ним орган повинен письмово повідомити працівника перед виплатою зазначених сум. У разі спору про розмір сум, належних працівникові при звільненні, власник або уповноважений ним орган в усякому випадку повинен в зазначеній у цій статті строк виплатити не оспорювану ним суму” – пояснює юрист приймальні Кристина Антонюк.

Юрист громадської приймальні написала позовну заяву до Хмельницького міськрайонного суду про стягнення заборгованості по заробітній платі, компенсації за невикористану відпустку та моральної шкоди. Перед судовим засіданням роботодавець перерахував на користь пані Оксани кошти, проте це була не вся сума заборгованості. Рішенням суду було стягнуто з роботодавця решту заборгованих ним грошей.

Чоловік відстояв своє право на отримання пенсії за віком на пільгових умовах

Мешканець Рівненщини за допомогою юристів Рівненської приймальні відстояв своє право на отримання пенсії за віком на пільгових умовах. У цьому йому безпідставно відмовляло Управління Пенсійного фонду України.

Відповідно до статті 13 Закону України “Про пенсійне забезпечення”, що регулює працю “на роботах зі шкідливими та важкими умовами праці”, Віктор Петрович мав отримати пенсію за віком на пільгових умовах. Однак Пенсійний фонд відмовився призначити та виплачувати передбачену законом пенсію. Не втрачаючи надії, чоловік звернувся до Гоцанського районного суду Рівненської області з відповідним позовом. Суд виніс рішення на користь позивача та зобов'язав Управління пенсійного фонду в Гоцанському районі Рівненської області все ж надати чоловікові пенсію за віком на пільгових умовах.

Ніби проблему вирішено. Проте Управління Пенсійного фонду не погодилось з таким сценарієм розвитку подій і замість того, щоб виконати рішення суду, подало апеляційну скаргу до Житомирського апеляційного адміністративного суду. Паралельно з цим Управління надіслало також заяву і до Гоцанського райсуду з проханням відстрочити виконання постанови.

Зіткнувшись з такою несправедливістю, чоловік звернувся по допомогу до юристів Рівненської громадської приймальні. Протягом місяця юристи приймальні допомагали йому відстояти право на отримання пільгової пенсії, подавши заперечення на апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду.

Коли справа розглядалася Житомирським апеляційним судом, у Гоцанському райсуді було призначено розгляд заяви про відстрочення виконання постанови суду. Щоб не допустити винесення незаконного рішення та порушення громадянських прав Віктора Петровича, юристи громадської приймальні подали до Гоцанського райсуду заяву про перерву в судовому засіданні до вирішення питання по суті в суді апеляційної інстанції.

Після розгляду справи Житомирський адміністративний апеляційний суд виніс ухвалу про відмову в задоволенні апеляційної скарги Управління Пенсійного фонду та залишення постанови суду першої інстанції без змін. Щоб не отримати негативне рішення ще й Гощанського районного суду, Пенсійний Фонд змушений був просити суд залишити без розгляду його заяву про відстрочення виконання постанови. Законні права пана Віктора Було відновлено!

Мережа громадських приймалень УГСПЛ в Україні

Громадські приймальні УГСПЛ – унікальна мережа організацій, діяльність яких спрямована на допомогу людям в захисті їх прав та досягненні позитивних змін в сфері прав людини в країні

Контактні дані приймалень

Волинська область.

м. Луцьк

Адреса: вул. Бойка, 1, к 101
Графік прийому: пн.–пт., 10:00–17:00
(Прийом громадян ведеться за попереднім записом)
тел: (066) 737-50-03
e-mail: lutsk.ugspl@gmail.com

Донецька область

м. Торезьк

Адреса громадської приймальні
вул. Дружби, 24а
Графік прийому: вт., пт. 10:00–16:00
тел: (050) 760-20-77
e-mail: tvoe.nove.misto@gmail.com

м. Краматорськ

Адреса: вул. Катериніча, 18-1Н
Графік прийому: вт.–чт., 10:00–16:00;
ср., 10:00–18:00
тел: (098) 280-29-22
e-mail: alexustas11@gmail.com

м. Покровськ (Красноармійськ)

Адреса: вул. Мандрика (Фрунзе), 6
Графік прийому: понеділок, ср., чт., 9:00–16:00
(перерва 12:00–13:00)
тел: (095) 672-45-75
e-mail: bezruktema2015@gmail.com

м. Маріуполь

Адреса: пр. Адмірала Луніна, буд.21, оф. 2
Графік прийому: пн. 09:00–15:00, чт. 14:00–18:00
Прийом без попереднього запису.
тел: (067) 621-00-12
e-mail: mariupol.gp.ugspl@gmail.com
(тільки з питань надання правової допомоги)

м. Слов'янськ

Адреса: вул. Василівська (Жовт. Революції) 49, к.т.
Графік прийому: вт. чт. сб., 9:00–14:00;
пн. ср. пт., 13:00–18:00
тел: (050) 324-27-70,
(097) 250-40-96
e-mail: nechyporenkomyh@outlook.com

Дніпропетровська область

м. Дніпро (Дніпропетровськ)

Адреса: вул. Святослава Хороброго 31, оф. 30, 3 пов.
Графік прийому: вт. чт. 10:00–16:00 (Консультації
для всіх категорій громадян); сд., 10:00–16:00
(Консультації для тимчасово переміщених осіб та
учасників АТО)
Перерва 13:00–13:30. Прийом громадян
здійснюється по попередньому запису по тел:
767-39-87(міський)
(095) 903-33-61, (068) 762-00-09, (093) 634-98-84
e-mail: pgsichdnipro@gmail.com

м. Кривий Ріг

Адреса: вул. Лермонтова, 60
Графік прийому: пн. ср. чт., 09:00–12:00
Прийом без попереднього запису
тел: (097) 368-04-31
e-mail: durdochka@ukr.net

Житомирська область

м. Житомир

Адреса: вул. Новий Бульвар, 7, оф. 139, 1 пов.
тел: (068) 831-95-85, (095) 218-15-67
Графік прийому: пн.–пт., 10:00–18:00.
e-mail: post.pr.zt@gmail.com

Запорізька область

м. Запоріжжя

Адреса: пр. Соборний, 77, оф. 77, 7-й пов.
(Херсонський обласний Фонд милосердя та здоров'я
у м. Запоріжжі)
Графік прийому: пн.–пт., 10:00–16:00 (Прийом за
попереднім записом)
тел: (097) 369-17-55, міський: (061) 270-53-63
e-mail: centre.zp@gmail.com

Закарпатська область

м. Ужгород

Адреса: пл. Кирила і Мефодія, 1, каб. 52 (5 пов.)
Графік прийому: вт. 09:00–16:00, чт. 11:00–19:00
пн. ср. пт. 10:00–17:00 (прийом за попереднім запи-
сом)
e-mail: dopomohauzh@gmail.com
тел: (066) 585-14-75
web: zakhrom.at.ua/index/0-3

Івано-Франківська область

м. Івано-Франківськ

Адреса: пл. Міцкевича 8, оф. 9
Графік прийому: пн.–пт. 8:30–17:30 (пер. 12:00–
13:00)
e-mail: uhhru.if@gmail.com
тел: (0342) 74-39-93
web: centre7.org.ua

Київська область

м. Київ

Головний офіс
Українська Гельсінська спілка з прав людини
Адреса: вул. Фролівська, 3/34, 4 пов., оф. 70
М. «Контрактова площа»
Поштова адреса: а/с № 100, м. Київ, 04071
Графік прийому: пн.–чт. 10:00–18:00 (без попе-
реднього запису), пт. – за попереднім записом
тел: (044) 383-95-19, (094) 928-65-19.
факс: (044) 417-41-18
e-mail: gp.ugspl@gmail.com

ГО «Громадський комітет захисту конституційних прав та свобод громадян»

Адреса: вул. Вишгородська, буд. 16. (вхід
праворуч від магазину HUMANA) Як доїхати: Від
М. «Оболонь» автобус №102 до зупинки «вулиця
Вишгородська»; Від М. «Мінська» – тролейбус №24
до зупинки «вулиця Вишгородська»;
Від М. «Лук'янівська» – тролейбуси № 6, 18 до
зупинки «вулиця Мостицька».
Графік прийому: пн. ср. пт. 10:00–15:00
тел: (044) 430-33-28, (050) 520-83-03, (099) 553-20-49
e-mail: comitet2015@gmail.com

Спеціалізована приймальня зі справ виму- шених переселенців Автономної Республіки Крим

та м. Севастополь у м. Києві.

Приймальня представлена Херсонським
обласним фондом милосердя та здоров'я
(ХОФМЗ) спільно Центром громадянської
просвіти «Альменда».

Адреса: м. Київ, вул. Інститутська 21/8. Офіс
уповноваженого з прав людини, 1 пов. (М.
Хрещатик, верхній вихід)

Графік прийому: пн. 14:00–19:00, ср. 14:00–19:00
тел: (050) 140-25-65
e-mail: krym.priemnaya@gmail.com

м. Вишгород

Адреса: вул. Кургузова, буд.6а, оф.210, (вхід
праворуч від ресторану 2 пов.)
Графік прийому: вт. чт. 10:00–15:00

Кіровоградська область

м. Кропивницький

ГО «Територія успіху» спільно з ГО «Флора»
Адреса: вул. Тараса Карпи, 84, оф. 611.
Адреса для листування: м. Кропивницький, а/с 27.
Графік прийому: вт.–чт. 10:00–17:00
тел: (050) 975-69-17, (099) 496-19-89
e-mail: teritoriy@i.ua
web: watchdog-kr.com.ua

Луганська область

м. Сєвєродонецьк

Адреса: б-р Дружби Народів, 34, оф. 26
Графік прийому: пн.–пт. 8:30–16:30
тел: 4-22-27, (050) 238-18-74,
e-mail: abrazkadabraz999@gmail.com

Львівська область

м. Львів

МГО «Центр правових та політичних досліджень
«СІМ»
Адреса: проїзд Крива Липа, 6 (3 пов.),
Для листів: а/с 10666, Львів, 79000
Графік прийому: пн.–пт., 10:00–18:00
e-mail: porada@centre7.org.ua
тел: (032) 243-25-50
web: centre7.org.ua

Миколаївська область

м. Миколаїв

Адреса: вул. Наваринська, 16
Графік прийому: вт.–чт., 16:00-19:00; сб., 11:00-14:00
тел: (063) 651-80-63, (050) 870-44-94, (0512) 72-23-50
Громадська приймальня УГСПЛ (в приміщенні
Фонду розвитку м. Миколаєва)
Адреса: вул. Севастопольська 15/3
Графік прийому: вт., чт. 10:00–17:00 (за
попереднім записом)
тел: (0512) 47-38-79, 47-34-79
e-mail: fondnikol@gmail.com
web: frgn.mk.ua

Одеська область

м. Одеса

Громадська приймальня (Центр права) Одеської
обласної організації Всеукраїнської громадської
організації «Комітет виборців України»
Адреса: вул. Садикувська, буд. 25
Графік прийому: пн.–пт., 15:00–18:00 (за
попереднім записом)
тел/факс: (048) 716-46-83, 716-40-18
e-mail: odessa_lc@ukr.net
web: izbirkom.od.ua

Полтавська область

м. Полтава

Адреса: вул. Котляревського, 22Б, оф. 309
Графік прийому: вт.–пт., 10:00–17:00
тел: (095) 686-90-17
e-mail: poltava.dopomoga@gmail.com

Рівненська область

м. Рівне

Громадська приймальня УГСПЛ у м. Рівному представлена МГО «Центр правових та політичних досліджень «СІМ»
Адреса: вул. Чорновола, 13, (Рівнеоблспоживспілка), каб. 119, 1 поверх
Графік прийому: пн–пт., 10:00–18:00 (каб.119, I пов.) (перерва 13:00–14:00); Вторинний прийом – тільки за попереднім записом. Вт., чт. – підготовка консультацій, робота над документами, консультування у районах.
e-mail: jur.dopomoga.rivne@gmail.com
тел: (0362) 400-851, (067) 363-41-31 (097) 895-16-27 (для вимушених переселенців)
Кожен перший і третій понеділок місяця – виїзний прийом в місті Острозі на базі юридичної клініки «Pro Vopo» Національного університету «Острозька академія»
Адреса: вул. Семінарська, 2, м. Острого, Рівненська обл.

Сумська область

м. Суми

Адреса: вул. Белінського, 2, оф. 4 (зручні орієнтири – обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської, Спасо-Преображенський кафедральний собор, вул. Соборна).
Графік прийому: вт. ср. чт., 10:00–16:00 (без попереднього запису), пн. пт. – прийом за попереднім записом.
тел: (095) 939-11-11
e-mail: vladimirvinogradovsumy@gmail.com
Тернопільська область

м. Тернопіль

МГО «Центр правових та політичних досліджень «СІМ» та «Гельсінська ініціатива – XXI»
Адреса: вул. Живова, 11, оф. 903
e-mail: kushneryk@ukr.net
тел: (0352) 25-28-60
Графік прийому: ср. пт., 14:00–18:00
web: 21.helsinki.org.ua, greenworld.in.ua/abbout/projects/1189950660

Харківська область

м. Харків

Харківська правозахисна група
Адреса: вул. Свободи 27, кв.8
Поштова адреса: 61002, м. Харків, ас:10430
тел: (057) 700-67-72 (запис на прийом)
Графік прийому: Первинний: пн.–пт., 10:00–18:00 (Вторинний прийом тільки за попереднім записом на первинному прийомі)
Адвокат: пн., 14:00–16:00 (у прим. Центрального офісу за адресою: вул. Свободи, 27, кв. 4), ср: 13:00–18:00
Лікар: пт., 14:00–16:00
З питань допомоги жертвам політичних репресій радянських часів (реабілітація, пошук місць поховання тощо) пн.–пт., 11:00–18:00
Електронна приймальня на сайті ХПГ: khpg.org

Херсонська область

м. Херсон

Херсонський обласний Фонд милосердя та здоров'я, ХОО Комітет виборців України
Адреса: вул. Фрунзе, 2 (1 пов.), оф. 19
тел: (0552) 49-60-03, факс 26-50-39
Графік прийому: вт. чт., 10:00–16:00, пер. 12:00–13:00 (Попередній запис)
тел: 49-60-03, (066) 790-90-21
вт., 10:00–12:00, прийом консультанта з захисту прав споживачів
Пн. ср. пт. – неприйомні дні (робота з документами, виїзд громадської приймальні до районних пунктів консультації)
e-mail: FMZ_pravo@ukr.net

Адреса приймальні: Придніпровський узвіз, 1, оф.8
Графік прийому: вт. чт., 09:00–16:00 (пер. 12:00–13:00)
тел: (066)100-81-91, (0552) 34-44-26

Хмельницька область

м. Хмельницький

ХОГО «Подільська правова ліга»
Адреса: пров. Пушкіна, 1
Графік прийому: пн. ср. пт., 9:00–13:00 (пер. 13:00–14:00)
тел: (0382) 72-01-95
e-mail: podil.liga@gmail.com
web: podil-liga.at.ua

Черкаська область

м. Черкаси

Адреса: вул. Смілянська 23, оф. 42 (в приміщенні ГО «Волонтер Черкащини»)
Графік роботи: пн.–пт., 10:00–17:00 (пер 13:00–13:50)
Графік прийому: пн. ср. пт., 10:00–17:00
тел: (096) 390-16-56, 38-38-54
e-mail: volontercherkassy15@gmail.com

Чернівецька область

м. Чернівці

Адреса: пл. Соборна, 1/3
Графік прийому: пн. вт. чт., 10:00–17:00 (пер. 13:00–14:00)
тел: (050) 519-48-23, (050) 684-66-69, (068) 590-85-06, (068) 590-84-89
e-mail: dubetsn@rambler.ru, dubetsn76@gmail.com

Чернігівська область

м. Чернігів

Адреса: вул. П'ятницька, 39, кім. 703
Графік прийому: вт. чт., 09:00–17:00 (за попереднім записом)
тел: (0462) 93-83-30, (063) 560-52-00
e-mail: mart.ngo@googlegmail.com
web: mart-ngo.org.ua
Додатково:
Чернігівська обл., Ріпкинський р-н, с. Розсудів, Пункт тимчасового тримання іноземців та осіб без громадянства.
Дні прийому: вт. чт., 10:00–15:00
Громадська організація "МАРТ" спільно з Чернігівським громадським комітетом захисту прав людини.
Адреса приймальні: вул. Гонча 57
Графік прийому: пн.– пт., 10:00–16:00
e-mail: protection.ua@gmail.com
тел: (0462) 612-532
web: protection.org.ua

Адреси приймалень в Інтернет:

 bit.ly/ugspl-pryjmalni

Соціальні мережі:

 fb.com/ugspl

 twitter.com/ugspl

Адреса офісу УГСПЛ: 04070, м. Київ, вул. Фролівська, 3/34, 3-й пов.

Canada

Kyiv

USAID
ВІД АМЕРИКАНСЬКОГО НАРОДУ

Робота Мережі громадських приймалень Української Гельсінської спілки з прав людини здійснюється за фінансової підтримки Уряду Канади через Міністерство міжнародних справ Канади в рамках проекту «Права людини понад усе», Уряду Швеції через Посольство Швеції в Україні в рамках проекту з інституційної розбудови УГСПЛ, та Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) в рамках проекту «Права людини в дії».

